

תמונה החרוטה בזכרונו של כל תושב תל-אביב: תל-אביב, 1946. כיכר המושבות בימי מיכצ'ע פיל, חייל בריטי מפינה את לוע המקלע לעבר רחוב אלנבי. כעבור שנתיים לא נשאר חייל בריטי על אדמת ישראל.

ל אורך 951 קילומטרים ארוכים של מדבר, ערבה וגבעות משרע הגבול היבשתי והמפותל של מדינת-ישראל. גבול זה איננו גשר למרחב. הוא חזית-מלחמה, סמל שותת-דם לניתוקה המוחלט של המדינה מרחב-המחיה הסובב אותה.

משלושה צדדים מקיפות ממשלות אויבות את המדינה. בצד הרביעי, לאורך 254 קילומטרים רטובים, משרע הגבול הרביעי: הים התיכון.

בימי מלחמה, יהיה גם גבול זה חזית. פרט לאפשרויות המצומצמות של גשר-אווירי, יצטרך כל פגז, כל טיפת נפט, כל חתיכת ברזל לבוא לארץ דרך הים. בכל קילומטר של דרך זו חייבת האוניה הישראלית להיות מוכנה למארב של משחיתות או של מפציצים מצריים.

ישנו בסיס אחד העשוי לשנות לחלוטין מצב איסטראטגי זה בחזית-הים של ישראל. זוהי העמדה הקדמית הטבעית לחוף הישראלי-הסורי, מאז ימי סרגון המלך ועד היום הזה. השולט על בסיס זה, יכול לאיים ממנו על ישראל, לנתק את דרך הים של ישראל, או להבטיח את עורק-החיים של ישראל.

בסיס זה שמו: קפריסין.

עקבה-עזה-לימוסול

ל רוע המזל, לא הבינה ממשלת ישראל עד היום את עובדות-החיים היסודיות האלה. היא עמדה מן הצד כאשר פרץ הקרב הגדול על האי, כשם שעמדה מן הצד שעה שהתחוללו המאורעות ברחבי ממלכת הירדן. עתוני ישראל נוהגים לכתוב על תנועת המרי השכנה, על הרוגיה ופצוניה, על נצ

שלטון הישראלי. אחרת היה המבט מופנה כמעט אוטומטית לעבר לוחמי-השיחרור היוניים בקפריסין. יודות פוליטית אינה צריכה להתבסס, דווקא, על רגשות. זכרונות משותפים של מאבק נגד היכוי הבריטי, החיפושים במשקיים, הסלת עוצר ומצב-צבאי, כל אלה יכיר לים להיות מלט מדבק. אולם ישנו נימוק הרבה יותר מפוכח ומעשי.

העם הקפריסאי זקוק, ברגע זה, לידידים. הוא זקוק לעזרה מוחשית במלחמת-שיחרורו. הוא זקוק גם לעידוד מוסרי, לתעמולה אוהדת, להפעלה תומכת באו"ם ובזירה הבינלאומית. בשעתו הצליחה ישראל לרכוש לעצמה מקום חם בלב העם היווני, הודות לפעולת ההצלה הנמרצת של שיטת חיל-הים הישראלי באיים פגוצי רעידת-האדמה. זאת היתה פעולה חד-פעמית. השפעתה תהיה כאין וכאפס לעומת גשר היודות שיחבר את יוון וקפריסין עם ישראל כאשר תתיצב המדינה בגלוי ובאופן מעשי לימין המאבק הצודק של איהדמעות.

כיום עמדת יוון כלפי ישראל פושרת מאד. הסיבה העיקרית נעוצה בקיומו של מיעוט יווני גדול במצריים, שאין ממשלת יוון רוצה להזיק למעמדו. אולם המצב הפסיכולוגי יש-תנה לחלוטין כאשר תעמיד ישראל את כל האפשרויות הממלכתיות שלה לרשות המתרת הקפריסאית.

לכל המיליונים במרחב הרואים בישראל כיום חלק בלתי-נפרד של מערכת האימפריאליזם המערבי, תשמש התמיכה במלחמת קפריסין אות כי משהו השתנה.

ידידותה של קפריסין עצמאית או עצמאית למחצה במקרה של מלחמה במרחב תהיה שווה לישראל כמה משחיתות וכמה להקי מיטוסים. היא תהיה ההגנה היעילה ביותר על אגיות התובלה של ישראל הלוחמת. היא

גם לימיסול היא אורך ישראל

גם לטרוץ היא אורך ישראל... כן שרו אסירי ההגנה אחרי השבת הישחורה, עת הובלו למעצר. כיום נערך על ארמת האי השכן מאבק דומה בין תנועת-ימרי המזינת לבין השלטון הזר. עתה מתאימה לימוסול לאותו שיר.

תבטיח את הגבול הרביעי של ישראל. * * *

ה נימוק העיקרי נגד תמיכה במלחמת השיחרור הקפריסאית הוא הנימוק הישן נושן: זה ירגיז את האנגלים. ואכן: זה ירגיז מאד. וטוב שזה ירגיז.

ברגע זה, מהווה בריטניה את האוייבת העיקרית של ישראל במאבק על בטחונה. בריטניה עומדת בראש התומכים בביתור המדינה. בריטניה משתדלת במיטב כוחותיה למנוע בעד האמריקאים לספק נשק לישראל. בריטניה דואגת לאספקת נשק לעיראק.

אם ישנה בכלל תקווה להרחיק את בריטניה מללכת עד הסוף בדרך הרת-סכנות זו, הרי זו פתיחת חזית שניה של ישראל נגד חובשי המגבעות השחורות של אנתוני אידן. כאשר תתחיל העזרה הריכונית של ישראל להשפיע על כפות המאזניים של המאבק של קפריסין, עשויים כמה גנטלמנים לעיין מחדש ביחסם לישראל. יתכן שיימצא מי שיתן פירוש חדש למדיניות-הפיוס: לפייס את ישראל. כל אלה כמעט כללים של אלף-בית פוליטי. אם איש לא העלה עד היום דרישה זו, הרי זה פשוט מפני שאיש אינו חושב על גיהול מדיניות-חוף עצמאית של ישראל. מיטב ה-מוחות בממשלת ישראל עסוקים בחיפוש אחרי פינכה בריטית שאפשר ללחץ אותה. קו חדש יכול להינתן רק על-ידי דעת-קהל ערה וגבונה. על כן חובה היא על האזרח הישראלי להביין את המרחש באי השכן, להשקיף על לקח עברו ולחדור למציאותו.

כי, במידה מסוימת, גם לימוסול, פאמאגוס-טה וניקוסיה הן ארץ-ישראל.

לימוסול, 1956 לולא השלטים היוניים, לא היה שום ישראלי מרגיש בהבדל: הכל דומה לימי המנדט. חיילים בריטיים, חבורי מיטכות-גאז אחרי התקפה של גאז מדמיני, הדפו הפגנה בעיר-הנמל הדרומית של קפריסין.

חזוניתה ומפלותיה, כאילו היה המדובר ב-מהפכה חדשה בבוליביה או במלחמת-אזרחים באינדונזיה.

במידה שישראל נקטה בכלל בעמדה כל שהיא בעניין האי, היתה זאת עמדה פרו-בריטית. מדינת ישראל כולה קמה על ברכי המאבק נגד הבריטים. רבים מאותם הבריטים עצמם שגורשו מארץ-ישראל יושבים כיום באי השכן, אולם על דעתו של שום מנהיג ישראלי לא עלה שאולי יש קשר מסויים בין מה שקרה בארץ לבין מה שקורה כיום ב-קפריסין.

הבריטים עצמם אינם נוטים להשכיח קשר הדוק זה. החודש עברה מפה לאוזן במסדרון-נות ממשלתי-ישראלי התוכנית החשאית החדשה של ממשלת בריטניה. תכנית זו חותרת לקריעת הגב הדרומי ממדינת ישראל, ל-חפירת תעלה מעזה לאילת ולהקמת בסיס בריטי מרכזי בחבל ארץ זו (העולם הזה 953). לבסיס זה תהיה מטרה אחת ועיקרית: ל-יצור קשר יבשתי ישיר בין הבסיס הבריטי ב-קפריסין לבין הכוחות הבריטים המנותקים בממלכת הירדן.

במלים אחרות: המזימה הבריטית לכתר את מדינת-ישראל ולהתחיל בתהליך היסוליה נובעת במידה רבה מן העובדה שבריטניה הגדולה עדיין שלטת בקפריסין. סילוקה מן-האי יהיה מעשה פרו-ישראלי, מעשה שישי-מיט במידה רבה את הקרקע מתחת למזימה.

כמה משחיתות ולהקים

יצד לרכוש ירידים ולהצליח בחב- "רה" - אמנות זו של האמריקאי זייל קארנטי לא מצאה לה עדיין מהלכים בחוגי ה-